

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 376/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Štrbáň, s. r. o., 1. mája 5, Púchov, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Branislava Štrbáňa, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3 C 178/2011 z 31. mája 2012 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 163/2014 z 26. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 178/2011 z 31. mája 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 163/2014 z 26. februára 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľke z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností, ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú navrhovatelia, uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom v 1. až 5. rade každému sumu 2 645,59 € s príslušenstvom, navrhovateľovi v 6. rade sumu 1 273,01 € s príslušenstvom a navrhovateľom v 7. a 8. rade každému sumu 686,29 € s príslušenstvom, ako aj zaplatiť náhradu trov konania. Vo zvyšnej časti z dôvodu späťvzatia návrhu okresný súd konanie zastavil. Výška bezdôvodného obohatenia bola v súdnom konaní vedenom okresným súdom stanovená na základe znaleckého posudku znalkyne Ing. Tatiany Klincovej, so závermi ktorého sťažovateľka nesúhlasila a navrhovala vykonať kontrolné znalecké dokazovanie.

V sťažnosti sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že v analogickej právnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 158/2011 bola výška bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností určená znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline v podstatne nižšej sume, ako to bolo v znaleckom posudku vypracovanom T. K. Keďže podľa sťažovateľky išlo o dôkaz, ktorý bez svojho zavinenia nemohla predložiť v pôvodnom konaní pred okresným súdom a ktorý jej nesporne mohol

privodiť priaznivejšie rozhodnutie v merite veci, podala návrh na obnovu konania z dôvodov podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 193/2013 z 10. decembra 2013 návrh sťažovateľky na obnovu konania zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou krajský súd namietaným uznesením rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky ňou navrhované vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd neuskutočnil, predstavovalo jediný dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať rozhodujúce skutočnosti v pôvodnom súdnom konaní, a ovplyvniť tak rozhodnutie v merite veci v jej prospech. Uvedeným postupom všeobecných súdov tak bola sťažovateľka postavená do nevýhodnejšej pozície proti druhej strane konania, čím bol porušený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania, a tým aj základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ako aj právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu sťažovateľka odôvodnila tým, že v prípade vykonania kontrolného znaleckého dokazovania by bola zaviazaná zaplatiť bezdôvodné obohatenie a trovy konania v podstatne nižšej výške, ako bola priznaná právoplatným rozhodnutím. Týmto postupom všeobecných súdov tak bolo zasiahnuté aj do jej majetkovej sféry, pričom krajský súd sa podľa sťažovateľky vo svojom uznesení nevysporiadal s jej námietkou o tvrdenom porušení základného práva vlastníť majetok, čo je súčasne porušením § 157 ods. 2 OSP, a teda je rozhodnutím arbitrárnym a nepreskúmateľným.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti RAVEN a. s... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3C/178/2011 zo dňa 31.05.2012 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/163/2014-112 zo dňa 26.02.2014 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3C/178/2011 zo dňa 31.05.2012 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/163/2014-112 zo dňa 26.02.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Spoločnosti RAVEN a. s... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť na účet spoločnosti ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva,

že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, mal právomoc rozhodovať v odvolacom konaní krajský súd. Sťažovateľka však uvedenú možnosť nevyužila a proti rozsudku okresného súdu odvolanie nepodala. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozsudok okresného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných a iných práv rozsudkom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu je sťažnosť sťažovateľky tiež podaná oneskorene. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie

konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 7. júla 2012, pričom sťažnosť sťažovateľky z 3. júna 2014 bola ústavnému súdu doručená 4. júla 2014, teda zjavne až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

2.1 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Sťažovateľka v sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, preto sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s jej námietkami a nesprávnom právnom posúdení jej návrhu na obnovu konania.

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), z ktorej vyplýva, že *„právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“* (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994,

Annuaire, č. 303-B uviedol, že „*právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.*“.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôkazy, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta nesprávnosť a arbitrárnosť uznesenia krajského súdu, ktorým bolo v merite veci potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 10 C 193/2013 z 10. decembra 2013 o zamietnutí jej návrhu na obnovu konania. Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd sa v namietanom uznesení nevysporiadal dostatočne s podstatou jej námietok, ktoré podľa nej odôvodňujú opodstatnenosť obnovy konania v jej veci, ústavný súd preskúmal, či je toto dôvodné.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu prvého stupňa, ktorý mu predchádzal a zistil, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku o merite veci vecne správne. Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na obnovu konania zamietol z dôvodu, že znalecký posudok č. 92/2013, vypracovaný USI v Žiline, na ktorý sa odvoláva navrhovateľ ako na dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní použiť a ktorý by mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, by musel už v čase pôvodného konania objektívne existovať, čo v danom prípade rozhodne splnené nebolo. Je zrejmé, že vzhľadom k dátumu vyhotovenia predmetného znaleckého posudku konajúci súd k týmto skutočnostiam v čase jeho rozhodovania v pôvodnom konaní nemohol prihliadať. Odvolací súd tak zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nenariadenie kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvého stupňa v pôvodnom konaní nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy predmetného konania, nakoľko je vecou úvahy vec prejednávajúceho súdu, či považuje v danej procesnej situácii za potrebné doplniť dokazovanie ďalším kontrolným znaleckým skúmaním. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd podotýka, že pokiaľ mal navrhovateľ v pôvodnom konaní (v procesnom podstavení odporcu) pochybnosti o tom, či bol dostatočne zistený skutkový stav veci, mal využiť svoje právo podať proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa riadny opravný prostriedok, odvolanie však nepodal, a tak sa otázka prípadného doplnenia dokazovania v riadnom opravnom konaní vôbec neriešila.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní, alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (R 19/1975). Nemožnosť v danom prípade musí mať objektívny charakter, zatiaľ čo v prejednávanej veci mala nemožnosť spočívať v subjektívnom prístupe vec prejednávajúceho súdu, odmietajúcom nariadiť vo veci kontrolné znalecké dokazovanie. Nad rámec uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že ani

prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia plynúca z pochybení pri právnom posúdení veci, z ktorej navrhovateľ pri spochybňovaní výsledkov znaleckého dokazovania a na to nadväzujúcich záverov súdu prvého stupňa v pôvodnom konaní musí nevyhnutne vychádzať, nemôže byť relevantným dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 O. s. p. (ZSP č. 15/2000, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 83/99). Takýmto dôvodom zároveň nemôžu byť ani prípadné pochybenia procesného charakteru, na nápravu ktorých sú k dispozícii iné opravné prostriedky.“

Podľa § 228 ods. 1 OSP právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci...

Podľa § 230 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 232 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že sťažovateľke bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ňou podaného návrhu na obnovu konania vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka nepreukázala žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní (o zaplatenie sumy 16 243,306 € s príslušenstvom, vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 C 178/2011). Krajský súd v danej veci (totožne s okresným súdom)

najmä konštatoval, že dôkaz, ktorý sťažovateľka považuje za dôvod na povolenie obnovy konania musel objektívne existovať už v čase pôvodného konania, pričom tento vznikol až následne, čo podľa názoru ústavného súdu vyplýva z § 228 ods. 1 OSP a súčasne plne korešponduje so zásadou zakotvenou v § 154 OSP, podľa ktorej pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Pokiaľ sa sťažovateľka domnieva, že okresný súd v pôvodnom konaní nevykonal ňou navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (kontrolný znalecký posudok), uvedené dôvody mohla uplatniť formou podania riadneho opravného prostriedku (odvolania) v súlade s § 205 ods. 2 písm. c) OSP. Túto možnosť však sťažovateľka nevyužila. Na základe uvedeného ústavný súd považuje odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu za dostatočne objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamena, že by všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory účastníka súdneho konania, ktorý sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Ústavný súd nezistil, že by namietané uznesenie krajského súdu bolo arbitrárne a nebolo náležite zdôvodnené, preto nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Krajský súd (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení uznesenia okresného súdu sp. zn. 10 C 193/2013 z 10. decembra 2013) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru ESĽP, z ktorej možno

vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu

Čo sa týka namietaného porušenia ďalších práv sťažovateľky, teda základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto práv sťažovateľky, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (resp. podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny), ako aj právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie

týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014